

До Вищого адміністративного суду України
вул. Московська, 8, корп. 5, м. Київ, 01029

справа № К/800/61564/13
суддя-доповідач: Мироненко О.В.

позивач по справі: Фоменко Геннадій Тимофійович

представник позивача: Фоменко Дмитро Геннадійович

Заперечення

на касаційну скаргу КФ № 2 ТОВ «РАФ-ПЛЮС» (третья особа на стороні відповідача по справі)

I. Дотримання позивачем процесуальних строків на подання заперечень

Позивачем по справі, 05.01.2014р., засобами поштового зв'язку (простим поштовим відправленням - шляхом вкладення листа у поштову скриньку за адресою проживання позивача) отримана касаційна скарга третьої особи КФ № 2 ТОВ «РАФ-ПЛЮС» від 29.11.2013р. на постанову Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду від 21.11.2013р. у справі № 1111/101/12 (2а/1111/98/12) за позовом Фоменко Геннадія Тимофійовича до виконавчого комітету Кіровоградської міської ради про визнання невідповідним нормативно-правовим актам вищої юридичної сили та нечинним з дати прийняття рішення.

Згідно штемпеля на конверті (додаток № 1), лист з ухвалою ВАСУ про відкриття касаційного провадження від 10.12.2013р. справа № К/800/61564/13, інформацією про права та обов'язки, передбачені ст.ст. 49, 51 КАС України, та копією касаційної скарги, був прийнятий відділенням зв'язку м. Києва для подальшого пересилання адресату, лише 30.12.2013р. Позивач та члени його родини щоденно перевіряють поштову скриньку за адресою проживання, і станом на 18-00 04.01.2014р. ніяких відправлень у поштовій скриньці не містилось. Тому початком строку для подання заперечень, керуючись ч. 1 ст. 103 КАС України та нормативними строками доставки поштових відправлень, просимо суд вважати наступний день після 05.01.2014 (подія - отримання поштового відправлення) – 06.01.2014р., останнім днем для подання заперечень – 15.01.2014р.

II. Порушення суддею-доповідачем ВАСУ процесуальних норм при відкритті касаційного провадження

В зв'язку з тим, що КАС України не передбачено оскарження ухвал про відкриття касаційного провадження, вважаємо за необхідне висловити своє занепокоєння щодо упереджених дій судді-доповідача Мироненка О.В. на користь третьої особи, який належним чином не перевінив касаційну скаргу цієї особи і додані до неї документи, та не встановив факт порушення вимог для подання касаційних скарг (ч. 5 ст. 213, КАС України) – третьою особою не додано постанову суду апеляційної інстанції, складеної у повному обсязі.

У додатках до скарги третя особа вказує, що постанова Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду від 21.11.2013р. ним додана. Проте, на день подання скарги третьою особою, ще не було постанови апеляційного суду, складеної у повному обсязі. Жодних заяв про видачу такої постанови у передбачений строк на касаційне оскарження, не додано.

На відміну від апеляційного, підставами касаційного оскарження можуть бути помилки судів першої та (або) апеляційної інстанцій лише у питаннях права, нормами якого суд керувався під час встановлення обставин справи та правовідносин, що з них випливають, вирішуючи справу. Відсутність повного тексту рішення серед документів доданих до касаційної скарги, не дає можливості в повній мірі аналізувати правову позицію суду, на якій ґрунтується оскаржуване судове рішення.

Представник третьої особи був присутнім у судовому засіданні під час проголошення судового рішення, строк на касаційне оскарження постанови Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду від 21.11.2013р. почався для нього 27.11.2013р., завершився 16.12.2013р.

Оскільки до обов'язків суду щодо надіслання особі, яка бере участь у справі та була присутня у судовому засіданні, копії судового рішення без подання відповідної заяви процесуальним законом не передбачено, третій особі необхідно було подати останню до завершення строку на касаційне оскарження.

Виходячи з системного аналізу ст.ст. 160, 163, 167, 207, ч.ч. 1, 3 ст. 211, ч. 2 ст. 212, п. 4 ч. 2, ч. 5 ст. 213, ч. 3 ст. 214, ст. 220 КАС України, наслідком відсутності постанови суду апеляційної інстанції, складеної у повному обсязі, яку оскаржує третя особа, неминуче повинно було настати постановлення ухвали про залишення касаційної скарги без руху, у якій зазначаються недоліки касаційної скарги, спосіб їх усунення і встановлюється строк, достатній для усунення недоліків.

Такий висновок підтверджується судовими рішеннями ВАСУ з аналогічного питання, які у загальному відкритому доступі є у ЄДРСР. Наводимо декілька номерів таких рішень у ЄДРСР: 34090784, 32452874, 32278125, 31988122, 31181601, 30833657, 30329742, 26238308, 25322243, 25413404, 24696900, 24088524, 24087895.

III. Необґрунтованість касаційної скарги третьої особи

Через те, що позивач на час подання заперечень не отримав копію повного тексту рішення суду апеляційної інстанції (додаток № 2), не зміг з незалежних від нього обставин ознайомитись з матеріалами судової справи, через ненадходження останньої з апеляційної інстанції (додаток № 3), та через не внесення судового рішення до ЄДРСР, *заперечення подаються по суті скарги в частині застосування апеляційним судом у резолютивній частині постанови процесуальних норм встановлених Главою 6 КАС України «ОСОБЛИВОСТІ ПРОВАДЖЕННЯ В ОКРЕМИХ КАТЕГОРІЯХ АДМІНІСТРАТИВНИХ СПРАВ», а саме, ст. 171, з деякими вмотивованими виправленнями хибних доводів касатора – на об'єктивні та справедливі.*

Щодо порушення п'ятирічного обмеження на перегляд норм

Доводи третьої особи щодо неможливості застосування вимог встановлених актами органів центральної виконавчої влади, які були прийняті після затвердження попередніх норм надання послуг з вивезення ТПВ, не є обґрунтованими.

У суді апеляційної інстанції стороною позивача були надані пояснення (т. 2 а.с. 1-6) та залучені докази: графік дії актів у часі (т. 2 а.с. 7). Виходячи з пояснень випливає, що і до встановлення попередніх норм існували обмеження на їх перегляд.

З доданих третьою особою доказів (т. 2 а.с. 20-21), можна встановити, що виконавець цього листа підтверджує позицію позивача.

Крім того, попереднє рішення про затвердження норм надання послуг з вивезення ТПВ (т. 1 а.с. 6-8), за своїм змістом і структурою, повністю відповідають актам, які на той час діяли. Тобто, відповідач керувався ними, хоча прямо про це не вказав у рішенні.

Щодо порушення прав, свобод та інтересів позивача на момент вирішення справи

Жодного разу під час розгляду справи у судах обох інстанцій, відповідач та треті особи не заперечували про можливі порушення майнових прав позивача у майбутньому, з початком застосування до нього рішення відповідача, яким норми на вивіз ТПВ збільшені.

Посилання касаторів на ст. 6 КАС України, як на імперативну норму яка передбачає доведення позивачем порушення своїх прав на момент вирішення спору, є необґрунтованими, оскільки згідно із статтею 6 КАС України, захисту підлягає не тільки порушене право, але й свободи та інтереси, якщо людина вважає, що вони порушені.

Відповідно до висновків у рішенні Конституційного суду України від 14.12.2011 р. № 19-рп/2011, яке тлумачить ст. 55 Конституції, *реалізація права на захист забезпечується у відповідному виді*

судочинства і в порядку, визначеному процесуальним законом. А КАС України, як процесуальний закон, передбачає захист не тільки права, але й інтересу, який витлумачено рішенням КСУ від 01.12.2004 № 18-рп/2004. Що цілком узгоджується з завданням адміністративного судочинства: захист прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб у сфері публічно-правових відносин від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень (частина перша статті 2 КАС України).

Таким чином, суд апеляційної інстанції правильно використав норми процесуального законодавства під час вирішення справи, зокрема ст. 171 КАС України. Саме цією статтею встановлений порядок розгляду справ з оскарження нормативно-правових актів органів місцевого самоврядування.

На відміну від апеляційного, суд першої інстанції допустив помилку при визначенні правової природи оскаржуваного акта. На початку розгляду справи правильно визнав акт відповідача нормативним, задовольнивши клопотання позивача про зобов'язання відповідача розмістити оголошення про відкриття провадження у справі (т. 1 а.с. 40, 63), на виконання ч. 3 ст. 171 Кас України, а по завершенню розгляду справи, суд необґрунтовано та безпідставно відніс акт відповідача до індивідуального, право в оскарженні якого, дійсно, як правило, виникає з конкретного моменту його застосування.

«У цьому контексті варто звернути увагу на те, що у судовій практиці мають місце випадки, коли судами правильно встановлюється правова природа оскаржуваного акта, але допускаються помилки при визначенні суб'єктів оскарження».

Наведеною цитатою з пп. 1.1 п. 1 Інформаційного листа Вищого адміністративного суду України від 01.06.2010 N 781/11/13-10 «Щодо застосування окремих норм матеріального права під час розгляду адміністративних справ», підготовленого на підставі аналізу вивчення та узагальнення причин скасування Верховним Судом України судових рішень Вищого адміністративного суду України, переглянутих за винятковими обставинами у 2009 році, узагальнюється типова причина аналогічних судових помилок.

Отже, виходячи з витлумаченого поняття "охоронюваний законом інтерес" рішенням Конституційного Суду України від 01.12.2004 у справі № 18-рп/2004 за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо офіційного тлумачення окремих положень частини першої статті 4 Цивільного процесуального кодексу України (справа про охоронюваний законом інтерес), після системного аналізу, який провів Конституційний Суд України, у всіх випадках вживання його (поняття "охоронюваний законом інтерес") у законах України у логічно-смісловому зв'язку з поняттям "права", треба розуміти як прагнення до користування конкретним матеріальним та/або нематеріальним благом, як зумовлений загальним змістом об'єктивного і прямо не опосередкований у суб'єктивному праві простий легітимний дозвіл, що є самостійним об'єктом судового захисту та інших засобів правової охорони з метою задоволення індивідуальних і колективних потреб, які не суперечать Конституції і законам України, суспільним інтересам, справедливості, добросовісності, розумності та іншим загальноправовим засадам.

Відмова суду першої інстанції у захисті законних інтересів позивача на обґрунтовані, справедливі, законно встановлені та законно затверджені норми надання послуг з вивезення ТПВ, як складової вартості послуги, суперечить найголовнішому завданню адміністративного судочинства: захисті прав, свобод та інтересів фізичних осіб.

Під час розгляду справи у суді першої та апеляційної інстанцій, стороною позивача були подані докази з відповідними поясненнями, з яких випливає:

1. Фактичні обсяги користування послугою за місцем проживання відповідача на 138% менші, або у 2,38 рази (т. 1 а.с. 52-59, 124-125), ніж ті, які затвердив своїм рішенням відповідач.
2. Норми переглянуті раніше, встановлені актами вищої юридичної сили, п'ятирічного строку (т. 2 а.с. 1-16).

3. Вимірювання норм здійснене на підставі ще не прийнятих на той момент Правил, що впливає з поданого третьою особою Розрахунку (т. 2 а.с. 41-160).
4. Розрахунки норм мають чисельні невідповідності з Правилами, в них внесені неправдиві дані та наявні ознаки підроблення (Пояснення сторони позивача від 19-11-2013р. до поданих третьою особою доказів - Розрахунку).
5. Недотримання відповідачем до прийняття рішення приписів ст.ст. 31-38 ЗУ «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» (т. 2 а.с. 163-165).

Виходячи з сукупності невідповідностей та порушень, допущених відповідачем та розробниками розрахунку, норм діючого законодавства, немає ніякого сумніву, що має місце конфлікт інтересів.

Інтерес позивача в цій справі зрозумілий – отримувати відповідної якості і у необхідній кількості послуги, за справедливими та законно встановленими нормами і цінами/тарифами, приймати участь у місцевому самоврядуванні.

Інтерес відповідача – не піднімаючи тарифи на послуги (тільки збільшивши норми на їх надання) збільшити надходження коштів на користь третіх осіб. Перекласти фінансову відповідальність за встановлення економічно-необґрунтованих тарифів на плечі споживачів.

Інтерес третіх осіб - збільшити надходження коштів.

Суд апеляційної інстанції, на відміну від першої, вгледів цей конфлікт інтересів і захистив інтереси позивача, прийнявши законне, справедливе та правильне по своїй суті рішення, яке не може бути скасоване з несуттєвих, формальних причин.

Щодо належності рішення відповідача до регуляторних та нормативно-правових актів органів місцевого самоврядування

Визначення поняття - нормативно-правовий акт, у законах України не міститься. Тому під час визначення питання приналежності акту відповідача, який оскаржувався, до нормативно-правових, необхідно користуватись нормами процесуального законодавства, рішеннями Конституційного суду, підзаконними актами та узагальненнями судової практики в аналогічних спорах.

Згідно із визначенням понять у ст. 3 КАС України, відповідач, орган місцевого самоврядування – суб'єкт владних повноважень (п. 7, ч. 1, ст. 3 КАС України) і ця обставина ні ким не заперечувалась.

Відповідно до п. 1, ч. 2, ст. 17 КАС України, юрисдикція адміністративних судів поширюється на публічно-правові спори фізичних чи юридичних осіб із суб'єктом владних повноважень щодо оскарження його рішень (нормативно-правових актів чи правових актів індивідуальної дії), дій чи бездіяльності. В даному випадку, законодавець поділяє рішення суб'єктів владних повноважень за колом застосування.

Керуючись таким розподілом, для початку, необхідно з'ясувати приналежність рішення відповідача до одного, чи другого виду рішень суб'єкта владних повноважень.

Рішення відповідача не містить індивідуально-конкретних приписів (в ньому не визначено конкретних осіб до яких воно підлягало застосуванню).

Разом з тим, виходячи з диспозиції ст. 144 Конституції України, рішення відповідача підлягало обов'язковому застосуванню у межах адміністративно-територіальної одиниці – міста Кіровоград. Тобто, мало локальний характер (за адміністративно-територіальним розподілом).

Враховуючи норми та поняття ЦК України, Законів України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні», «Про житлово-комунальні послуги» (Розділ VI), та й з інших законодавчих актів та звичайних явищ, очевидно, що при всьому бажанні не можна перелічити конкретних осіб, на яких рішення відповідача було направлено.

Також є беззаперечним, що рішення відповідача не мало обмежень в його багаторазовому застосуванні, що виключає його індивідуальність, адже індивідуальні акти, як правило, є одноразовими і вичерпують свою дію після їх застосування.

Отже, це рішення не є індивідуальним актом оскільки має неперсоніфікований характер, розраховане на широке коло осіб – споживачів послуги з вивезення побутових відходів, як фізичних, яким є позивач (т. 1 а.с. 15-22), так і юридичних осіб, господарюючих суб'єктів, які надають послуги у цій сфері, або виявляють інтерес надавати, або отримувати такі послуги, тощо.

Це впливає і з обмеження його дії лише за часом (переглядається раз у п'ять років, про це буде зазначено у окремому розділі заперечень) та підтверджується його використанням, перший раз, як підставою для прийняття рішення № 6 відповідачем 13.01.2012р., яким погоджений збільшений тариф для мешканців приватного сектору м. Кіровограда на послуги з вивезення ТПВ, що надаються третьою особою ТОВ «КАТП-1128» (т. 2 а.с. 15), другий раз, в той самий день, як підставою для прийняття рішення № 7, яким погоджений тариф для мешканців приватного сектору м. Кіровограда на послуги з вивезення ТПВ, що надаються третьою особи КП «Універсал-2005» (т. 2 а.с. 16).

Кожний укладений договір і виконання його умов, або такі відносини, які суди зазвичай визнають «фактичними» - по факту отримання послуги, або відкриття особового рахунку, були б черговим свідченням неодноразового застосування рішення відповідача (предмету спору).

Так, рішення відповідача в черговий раз було використано 01.08.2013р., після проведення 24.07.2013р. конкурсу з визначення виконавця послуги з вивезення побутових відходів у м. Кіровограді, як невід'ємної частини обов'язків замовника по пп. 3 п. 5 Типового договору на надання послуг з вивезення побутових відходів на певній території населеного пункту, затвердженого постановою КМ України від 16 листопада 2011 р. N 1173 «Питання надання послуг з вивезення побутових відходів», форма якого є обов'язковою для дотримання сторонами.

З касаційної скарги третьої особи від 29.11.2013р., випливає, що такий договір касатором укладений з організатором конкурсу – ГУ ЖКГ Кіровоградської міської ради. Проте, після укладення додаткової угоди № 1 від 19.08.2013, настала відкладальна обставина (ст. 212 ЦКУ), і договір ще не набрав чинності.

В зв'язку з чим, стверджувати, що безпосередні права цієї особи порушені, зарано, адже не відомо – настане обставина, через яку відкладено виконання основної угоди, чи ні.

У п. 4 мотивувальної частини рішення Конституційного суду України від 16.04.2009 у справі № 1-9/2009, судді Конституційного суду прийшли до правильного висновку, що органи місцевого самоврядування, вирішуючи питання місцевого значення, представляючи спільні інтереси територіальних громад сіл, селищ та міст, приймають нормативні та ненормативні акти. До нормативних належать акти, які встановлюють, змінюють чи припиняють норми права, мають локальний характер, розраховані на широке коло осіб та застосовуються неодноразово.

Аналогічне за змістом визначення наведеному вище, міститься і у Наказі Міністерства Юстиції України № 34/5 від 12.04.2005 «Про вдосконалення порядку державної реєстрації нормативно-правових актів у Міністерстві юстиції України та скасування рішення про державну реєстрацію нормативно-правових актів» (п. 1.4 Порядку державної реєстрації нормативно-правових актів у Міністерстві юстиції України та скасування рішення про державну реєстрацію нормативно-правових актів):

нормативно-правовий акт - офіційний документ, прийнятий уповноваженим на це суб'єктом нормотворення у визначеній законом формі та порядку, який встановлює норми права для неозначеного кола осіб і розрахований на неодноразове застосування.

Нааявний спір про право, обов'язок або інтерес, що підтверджуються фактом участі третіх осіб під час розгляду справи (суб'єктів господарювання у сфері надання послуг поводження з ТПВ, як приватного права, так і комунальної власності; як таких, які вже користуються рішенням відповідача у своїй діяльності, так і таких, які очікують на його використання, залучені ухвалою місцевого суду від 20.03.2012р. (т. 1 а.с. 66)), сферою застосування рішення (комунальні послуги – послуга з вивезення

ТПВ), свідчить про встановлений обов'язок (норму права) - застосовувати у своїй діяльності затверджені норми/рішення відповідача на вивезення ТПВ (т. 1 а.с. 11-14) для неозначеного кола осіб та наміру неодноразового застосування цього акту, на протязі, як мінімум, п'яти років з моменту введення в дію, з кожною наступною зміною тарифів на вивезення одного кубічного метру ТПВ, виконанням, або укладенням угод на вивезення ТПВ, передбачених Типовим договором про надання послуг з вивезення побутових відходів, затверджених Постановою КМ України від 10 грудня 2008р. N 1070 «Про затвердження Правил надання послуг з вивезення побутових відходів» (п. 6 Правил).

На підставі доказів залучених судом до матеріалів справи 18.04.2013р. (т.2 а.с. 163-165), як таких, що з'явилися після розгляду справи у суді першої інстанції, можна прийти до висновку, що рішення відповідача не відповідає приписам ст.ст. 31-38 ЗУ «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності».

Відповідно до наведеного у ст.1 ЗУ «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» від 11.09.2003р. № 1160-IV (далі - Закон № 1160-IV) визначення, регуляторний акт - це:

прийнятий уповноваженим регуляторним органом нормативно-правовий акт, який або окремі положення якого спрямовані на правове регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання;

прийнятий уповноваженим регуляторним органом інший офіційний письмовий документ, який встановлює, змінює чи скасовує норми права, застосовується неодноразово та щодо невизначеного кола осіб і який або окремі положення якого спрямовані на правове регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, незалежно від того, чи вважається цей документ відповідно до закону, що регулює відносини у певній сфері, нормативно-правовим актом.

Отже, законодавчо закріплено, що регуляторним актом може визнаватися як нормативно-правовий акт, так і інший офіційний письмовий документ, який відповідає певним ознакам.

З наведених вище визначень випливає, що для визнання нормативно-правового акта регуляторним необхідно, щоб такий акт або окремі його положення були спрямовані на регулювання: господарських відносин або адміністративних відносин між регуляторними органами та суб'єктами господарювання або адміністративних відносин між іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання.

Для визнання іншого офіційного письмового документа регуляторним актом, окрім вищезазначених умов, відповідно до Закону № 1160-IV необхідна сукупна наявність таких ознак.

Документ повинен: встановлювати, змінювати чи скасовувати норми права; застосовуватися неодноразово; стосуватися невизначеного кола осіб.

Враховуючи наявність двох визначень регуляторного акта, слід спочатку визначити, чи є документ нормативно-правовим актом, чи ні. Якщо документ відповідає ознакам нормативно-правового акта, тоді слід користуватися першим визначенням регуляторного акта, наведеним у статті 1 Закону № 1160-IV. У разі відсутності ознак нормативно-правового документа застосовується друге визначення регуляторного акта.

Особливу увагу при визначенні документа регуляторним слід звертати на відносини, що є предметом регулювання цього документа.

Як зазначається в статті 1 Закону № 1160-IV регуляторний акт або його окремі положення спрямовані на регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання. Саме ці відносини і є предметом регулювання регуляторного акта.

Виходячи зі змісту оскарженого рішення, є всі підстави вважати його нормативно-правовим актом, оскільки він спрямований на правове регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання.

Наведене підтверджується тим, що рішенням, на підставі ст. 144 Конституції України, покладено на підприємства, установи і організації, які здійснюють діяльність щодо вивезення побутових відходів та обслуговують житлові будинки, обов'язок враховувати і використовувати затверджені ним Норми у своїй діяльності; затверджені Норми використовуються при розрахунку вартості послуг з утримання будинків і споруд та прибудинкової території.

Таким чином, оскаржене рішення встановлює норми права, застосовується неодноразово та стосовно невизначеного кола осіб.

Враховуючи наведене, це рішення повинно було прийматись із дотриманням встановленої Законом № 1160-IV процедури, яка включає, зокрема, розробку планів діяльності з підготовки проектів регуляторних актів; підготовку проекту регуляторного акта; підготовку аналізу його регуляторного впливу; опублікування повідомлення про оприлюднення проекту регуляторного акта; безпосереднє оприлюднення проекту разом з аналізом регуляторного впливу; роботу із зацікавленими суб'єктами (отримання зауважень і пропозицій, проведення громадських слухань, круглих столів тощо); прийняття регуляторного акта; офіційне оприлюднення прийнятого регуляторного акта; проведення відстеження результативності (базового, повторного, періодичного) регуляторного акта; підготовку та оприлюднення звіту про відстеження результативності регуляторного акта.

Надаючи правову оцінку оскарженому рішення, необхідно виходити з наступного.

Згідно ст. ст. 19, 140 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією України та законами України, місцеве самоврядування здійснюється територіальною громадою в порядку, встановленому законом, як безпосередньо, так і через органи місцевого самоврядування: сільські, селищні, міські ради та їх виконавчі органи.

Відповідно до ст. 30 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належать, зокрема, власні (самоврядні) повноваження щодо:

управління об'єктами житлово-комунального господарства, побутового, торговельного обслуговування, транспорту і зв'язку, що перебувають у комунальній власності відповідних територіальних громад, забезпечення їх належного утримання та ефективної експлуатації, необхідного рівня та якості послуг населенню;

вирішення питань збирання, транспортування, утилізації та знешкодження побутових відходів, знешкодження та захоронення трупів тварин;

організації благоустрою населених пунктів, залучення на договірних засадах з цією метою коштів, трудових і матеріально-технічних ресурсів підприємств, установ та організацій незалежно від форм власності, а також населення; здійснення контролю за станом благоустрою виробничих територій, організації озеленення, охорони зелених насаджень і водойм, створення місць відпочинку громадян.

Згідно зі ст. 28 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належать: власні (самоврядні) повноваження: встановлення в порядку і межах, визначених законодавством, тарифів щодо оплати побутових, комунальних, транспортних та інших послуг, які надаються підприємствами та організаціями комунальної власності відповідної територіальної громади; погодження в установленому порядку цих питань з підприємствами, установами та організаціями, які не належать до комунальної власності.

Згідно із п. 16 ст. 30 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» до відання виконавчих органів сільських, селищних, міських рад належить затвердження норм надання послуг з вивезення побутових відходів.

Статтею 5 Закону № 1160-IV передбачено, що під забезпеченням здійснення державної регуляторної політики слід вважати: встановлення єдиного підходу до підготовки аналізу регуляторного впливу та до здійснення відстежень результативності регуляторних актів; підготовку аналізу регуляторного впливу; планування діяльності з підготовки проектів регуляторних актів; оприлюднення проектів регуляторних актів з метою одержання зауважень і пропозицій від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань, а також відкриті обговорення за участю представників громадськості питань, пов'язаних з регуляторною діяльністю; відстеження результативності регуляторних актів; перегляд регуляторних актів; систематизацію регуляторних актів; недопущення прийняття регуляторних актів, які є непослідовними або не узгоджуються чи дублюють діючі регуляторні акти; викладення положень регуляторного акта у спосіб, який є доступним та однозначним для розуміння особами, які повинні впроваджувати або виконувати вимоги цього регуляторного акта; оприлюднення інформації про здійснення регуляторної діяльності.

Статтею 8 Закону № 1160-IV визначено, що стосовно кожного проекту регуляторного акта його розробником готується аналіз регуляторного впливу. Аналіз регуляторного впливу готується до оприлюднення проекту регуляторного акта з метою одержання зауважень та пропозицій.

Відповідно до ст. 1 вказаного Закону аналіз регуляторного впливу - документ, який містить обґрунтування необхідності державного регулювання шляхом прийняття регуляторного акта, аналіз впливу, який справлятиме регуляторний акт на ринкове середовище, забезпечення прав та інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави, а також обґрунтування відповідності проекту регуляторного акта принципам державної регуляторної політики.

Статтею 33 Закону № 1160-IV передбачено, що у разі внесення на розгляд засідання виконавчого органу влади проекту регуляторного акта без аналізу регуляторного впливу цей проект повертається його розробникові на доопрацювання.

Статтею 36 цього Закону передбачено, що регуляторний акт не може бути прийнятий або схвалений уповноваженим на це органом чи посадовою особою місцевого самоврядування, якщо наявна хоча б одна з таких обставин: відсутній аналіз регуляторного впливу, проект регуляторного акта не був оприлюднений.

Звертаю увагу суду на те, що рішення органу місцевого самоврядування (що оскаржувалось) спрямоване на правове регулювання господарських відносин і адміністративних відносин між регуляторним органом та іншими суб'єктами господарювання, а тому це рішення є регуляторним актом, стосовно якого Законом України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» визначено чітку процедуру його прийняття, недотримання якої тягне за собою його недійсність.

Отже, оскільки відповідачем було порушено процедуру прийняття регуляторного акта - рішення виконавчого комітету Кіровоградської міської ради № 934 від 20 вересня 2011 року «Про затвердження норм надання послуг з вивезення побутових відходів», доводи про невідповідність вказаного рішення вимогам законодавства є обґрунтованими.

Наразі невідомо, чи будуть враховані ці обставини судом апеляційної інстанції у повному тексті рішення. Більш детальні пояснення будуть надані після його отримання.

Звертаю увагу суду, що більшість з зазначених обставин та висновків, суд апеляційної інстанції повинен встановити у повному тексті рішення. Якщо цього не відбудеться, після отримання повного тексту постанови апеляційного суду, стороною позивача буде прийняте рішення про подання касаційної скарги з таких підстав.

Щодо розбіжностей та невідповідностей у Розрахунку норм

З залученням належних доказів та пояснень під час апеляційного розгляду справи, стороною позивача було висловлене прохання до суду: під час постановлення рішення, у нарадчій кімнаті, виключити надані третьою особою докази, як такі, що містять недостовірні дані та мають ознаки підроблення, що можна встановити неозброєним оком.

Крім того, суду було повідомлено, що за цим фактом 30.05.2013р. МВ УМВС України у Кіровоградській області відкрите кримінальне провадження № 1201312002-0000387.

Наразі невідомо, чи виключить суд подані докази з їх числа, чи ні. Більш повне пояснення буде подане після ознайомлення з повним текстом рішення.

Керуючись викладеним та ст.ст. 216, 220, 220-1, 223, 224, 231 КАС України, -

ПРОШУ СУД:

1. Під час попереднього судового розгляду, керуючись ч. 3 ст. 220-1 КАС України, відхилити касаційну скаргу третьої особи КФ № 2 ТОВ «РАФ-ПЛЮС», як таку, що не містить підстав для скасування судового рішення апеляційної інстанції.
2. У випадку призначення справи до судового розгляду, прошу у визначений процесуальним законом строк письмово повідомити про час та місце розгляду справи.

Додатки: 1) копія конверту в якому надійшла ухвала ВАСУ та копія касаційної скарги третьої особи; 2) копії заяви про направлення постанови, складеної у повному обсязі, квитанції про відправлення цінного листа, повідомлення про вручення відправлення; 3) копія заяви до місцевого суду з проханням надати письмову відповідь про причини з яких неможливо ознайомлення зі справою № 1111/101/12 (2а/1111/98/12); 4) копія довіреності на представлення інтересів.

Представник позивача Фоменко Дмитро Геннадійович _____
(підпис)

15.01.2014р.